

Cine este Isus Hristos?

Cine este Isus Hristos?

Nici un nume de pe acest pământ nu a fost atât de cunoscut și de răspândit ca Numele lui Isus. De aproape două mii de ani, de când a fost pronunțat pentru prima dată în mod deschis, acest Nume nu a fost uitat. Întrezărim aici ceva din grija Tatălui Său: „de aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2.9). Multe nume mari au existat în lume, dar cele mai multe au fost uitate; doar câteva au rămas în amintirea oamenilor.

Nici un nume de pe acest pământ nu a avut o asemenea putere de influență, încât să te faci să iei o anumită poziție, ca Numele lui Isus. Astfel vom întâlni oameni care-L urăsc sau îl disprețuiesc și oameni care se tem de El, care răspund în fața acestui Nume cu stimă și cu adorare. Pentru unii, acest Nume este greu de pronunțat; pentru alții însă, acest Nume constituie cea mai mare fericire a lor.

Cine este Isus? Multe s-au scris și mai multe s-au spus despre El. Cu siguranță, Isus nu este un om care să fi întemeiat o religie, nici un învățat cu o înaltă ținută morală, nici un poet care să fi compus versuri frumoase, nici un idealist cu o nouă viziune asupra lumii, pentru care să-și dea viața, nici unul care să atragă masele la El, îndemnând la răscoală împotriva statului. Isus nu a urmărit să Se proclame ca împărat în fruntea unui popor pământesc. Nimic din toate acestea nu găsim la El.

El nu este creat. Este Fiul lui Dumnezeu din veșnicii. Când Dumnezeu a creat cerurile, citim despre Isus: „Când El pregătea cerurile, Eu eram acolo; când trăgea un cerc pe fața adâncului, când așeza norii sus, când fântânile adâncului deveneau tari, când impunea mării hotărârea Sa, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când stabilea temeliile pământului, atunci Eu li eram Meșter și zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-Mă întotdeauna înaintea Lui, veselindu-Mă în partea locuită a pământului Său; și desfătărilor Mele erau în fiii oamenilor” (Proverbe 8.27-31).

În primul verset al Evangheliei după Ioan, acest adevăr este din nou arătat:

„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”. Isus a fost la începutul oricărui început. În Evanghelia după Matei citim: „Și iată un glas din ceruri spunând: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea” (3.17). Dumnezeu Tatăl nu a avut nimic mai presus decât Fiul Său preaiubit. Pentru El și prin El au fost create toate lucrurile.

Isus este punctul central al dragostei Tatălui. Tot ce a creat Dumnezeu a fost pentru Fiul Său; chiar și „întocmirea” ta și a mea au fost pentru El. Nimeni nu poate înțelege fiorii care străpungeau inima Tatălui când își dădea Singurul Fiu ca să fie judecat la Golgota pentru păcatele omenirii...

Prin neascultare față de Dumnezeu, omul s-a condamnat singur, astfel că asupra sa apăsă judecata definitivă: moarte veșnică. Dar, înaintea pronunțării sentinței, Dumnezeu a hotărât să-1 scape pe om de judecată prin jertfirea Fiului Său Preaiubit.

Încă de pe primele pagini ale Bibliei aflăm că Dumnezeu l-a înștiințat pe Satan că va veni Cineva care-i va sfărâma capul (Geneza 3.15). Multe profeții ale Vechiului Testament mărturiseau cu mult timp înainte despre Domnul Isus Hristos că va veni pentru a face pace între om și Dumnezeu, că Se va naște dintr-o fecioară, în ce localitate anume, precum și care va fi atitudinea oamenilor față de El.

Scopul venirii Sale aici pe pământ a fost glorificarea lui Dumnezeu, nimicirea puterii lui Satan și împăcarea omului cu Dumnezeu. Când Domnul Isus a venit pe pământ, îngerul a spus: „vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul” (Luca 2.10). Atunci s-a vestit cea mai mare bucurie a tuturor timpurilor: întruparea Fiului lui Dumnezeu aici, pe pământ, în carne și sânge; și în toate avea să fie găsit asemenea oamenilor, dar fără păcat. Așa a mers El tot drumul cel greu până la crucea de pe Golgota.

Când Fiul lui Dumnezeu lua de bunăvoie groaznică judecată asupra Sa, pe pământ se petrecea cel mai mare eveniment al tuturor timpurilor. Isus, care nu a făcut niciodată nici un rău și în a Cărui gură nu s-a găsit vicleșug, a fost făcut păcat pentru noi. De către cine? De către oameni?! Nu, ci de către însuși Dumnezeu, Cel care spusese despre El că este Preaiubitul Său Fiu. Astfel El a suportat executarea sentinței în locul nostru.

Niciodată inima omului nu va putea înțelege ce a însemnat pentru Dumnezeu judecarea Preaiubitului Său Fiu pe crucea Golgotei... Niciodată inima omului nu va putea pătrunde durerea sufletească a Domnului Isus în cele trei ceasuri de întuneric care L-au determinat să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15.34)... Niciodată omul vinovat nu va putea cuprinde adâncimea și înălțimea dragostei și îndurării lui Dumnezeu descoperite la Golgota...

Dumnezeu a găsit mijlocul de a-1 ajuta pe omul păcătos, ca să se poată întoarce la El. Nimic mai presus și nimic mai prejos nu a avut Dumnezeu. Și tot ce a avut a dat, pentru ca omul să poată avea din nou pace și bucurie. În fața unei asemenea iubiri, să-i fie oare așa de greu omului să se închine?!

Domnul Isus Și-a dat viața pentru păcatele noastre: pentru păcat în totalitatea și gravitatea lui, dar și pentru păcatul rădăcină din noi. Pentru toate acestea, Isus a fost făcut păcat. Aceasta înseamnă că, pe crucea de la Golgota, Dumnezeu L-a tratat în judecata Sa dreaptă ca și când Isus ar fi fost izvorul păcatului.

Isus Hristos a făcut o lucrare desăvârșită, dându-Și viața de bunăvoie, El având putere și să-Și dea viața și s-o ia înapoi. Pentru toate acestea, să-L lăudăm și să-L cinstim pe veșnicie! Învierea lui Isus Hristos este pecetea biruinței Sale asupra morții, asupra păcatului și asupra Diavolului, dar și temelia unei vieți eterne.

După ce Și-a împlinit pe pământ misiunea dată de Dumnezeu, Isus „a fost luat sus” (Fapte 1.9), pentru a Se așeza la dreapta Tatălui. Acolo mijlocește la Dumnezeu pentru toți cei care, în acest timp de har, L-au primit ca Mântuitor personal.

Domnul Isus nu i-a lăsat singuri pe ai Săi în această lume. Le-a dăruit Duhul Sfânt, prin care ei pot fi una cu toți cei care cred în Numele Său.

Duhul Sfânt îi întărește pe credincioși, îi înviorează și îi îndeamnă să stăruiască în credință.

La tronul harului, Domnul Isus intervine pentru ai Săi ca Mare Preot care ia parte cu ei în slăbiciunile lor (Evrei 4.15). El este și Mijlocitor la Tatăl ceresc, atunci când credincioșii greșesc și își pierd orientarea, când păcătuiesc, când neascultarea a rupt comuniunea cu Tatăl.

Duhul Sfânt este activ aici pe pământ pentru a-i convinge pe oameni cu privire la păcatele lor. El mișcă inimile și conștiințele oamenilor când citesc Sfânta Scriptură, ca să înțeleagă cine sunt și ce trebuie să facă pentru a scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Nimeni nu va putea spune vreodată că nu a știut cine este Isus Hristos, de ce a suferit, pentru cine a murit și ce așteaptă Dumnezeu de la fiecare.

Dumnezeu încă își arată harul Său față de toți oamenii, fără nici o deosebire. Ușa încă este deschisă și fiecare personal poate să intre pe ea. Ziua mântuirii este astăzi, nu mâine, când poate fi prea târziu.

Ce va fi mâine Domnul Isus pentru cei credincioși? Ca Mire ceresc, dorința Sa fierbinte este să-Și ducă în glorie Mireasa, rodul suferințelor Sale, și să înceapă Nunta Mielului. Înainte să plece de pe pământ, a promis că va veni iarăși pentru a-i lua pe ai Săi în locașul păcii veșnice. Domnul dragostei, al harului și al milei nu va mai păși pe acest pământ de pe care „strigă” (Geneza 4.10) atâta sânge nevinovat. Dacă S-ar ridica acum de pe tronul Tatălui, toți cei mântuiți pe temeiul lucrării Sale de pe Golgota ar fi răpiți pentru întâmpinarea Sa în văzduh. Domnul Isus va merge cu ei în slavă și niciodată nu vor mai fi despărțiți.

Ce va fi Domnul Isus mâine pentru cei necredincioși? După închiderea ușii harului, Domnul Isus va spune: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc” (Matei 25.12). „Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 22.13).

De aproape două mii de ani, ușa harului este larg deschisă. Ce mare a fost prețul plătit de Domnul Isus pentru fiecare suflet în parte și cât de nepătrunsă este răbdarea Lui pentru toți cei care acum încă refuză harul Său! Astăzi Isus poate fi Salvatorul tău; dacă respingi oferta Lui, mâine îți va fi Judecător. Astăzi încă este har, mâine va fi judecată; astăzi mai este scăpare, mâine, pedeapsă veșnică, condamnare veșnică, moarte veșnică.

Dumnezeu Tatăl a predat executarea judecății Domnului Isus. El a făcut tot ce era necesar ca omul să fie scăpat de pedeapsă. Va veni și clipa când orice genunchi va trebui să se plece înaintea Sa, atât a celor din cer, de pe pământ, cât și de sub pământ (aceasta înseamnă din iad) și toți vor recunoaște, „spre slava lui Dumnezeu Tatăl”, că Isus Hristos este Domnul.

El a luat asupra Sa păcatul și prin aceasta L-a slăvit pe Tatăl pe deplin, dar a pecetluit și sentința asupra lui Satan. Pentru omul vinovat și pierdut, Domnul Isus a intrat în spărtura care s-a creat între Dumnezeu și om.

Dumnezeu își va duce la împlinire planul pe care îl are cu credincioșii, cu necredincioșii, cu pământul și cu Satan:

- Credincioșii așteaptă ca ultima piatră să fie adăugată la Casa lui Dumnezeu.

- De atunci încolo, Domnul Isus îi va judeca pe cei vii care au trăit fără El.

- Atunci va întemeia împărăția de o mie de ani pe acest pământ curățit prin judecăți; vor putea intra numai oameni care recunosc autoritatea Lui. Iar după o mie de ani, când acest pământ va fi dus în rătăcire de Satan, nu se va mai face o curățire a pământului, ci o nimicare prin foc.

- Și atunci va avea loc, înaintea tronului mare și alb, judecata celor morți necredincioși (Apocalipsa 20.11).

Domnul Isus va preda iarăși totul în mâinile Tatălui. Atunci pe pământ va domni starea pe care Dumnezeu a stabilit-o din veșnicii și care va întrece cu mult starea în care se aflau primii oameni înaintea căderii în păcat. Atunci Dumnezeu va fi totul în toți și va locui cu oamenii.

„Iată, cortul lui Dumnezeu (este) cu oamenii!” (Apocalipsa 21.3). Dumnezeu va fi punctul central al adorării.

Numele lui Isus, astăzi încă disprețuit, va fi conținutul fericirii depline. Numai atunci se va putea cunoaște bogăția Numelui Său.

O, Nume al lui Isus, cine poate să-Ți cuprindă adâncimea și înălțimea? Cine poate să vestească îndeajuns harul și dragostea al căror sfârșit nu se va vedea niciodată?

clickbible.org